

POMAGANIE POTRZEBUJĄCYM W NOWOTESTAMENTOWYM KOŚCIELE

SOBOTA (PO POŁUDNIU) — 24 sierpnia

STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: Dz 2,42-47; 4,32-37; Mt 25,38.40; Dz 9,36; 2 Kor 8,7-15; Rz 12,1-21; Jk 2,1-9.

TEKST PAMIĘCIOWY: „Czystą i nieskałaną pobożnością przed Bogiem i Ojcem jest to: nieść pomoc sierotom i wdowom w ich niedoli i zachowywać siebie nie splamionym przez świat” (Jk 1,27).

Wersety znane jako wielkie ewangelizacyjne zlecenie (zob. Mt 28,18-20) są jednymi z najlepiej znanych w *Biblii*, przynajmniej przez chrześcijan. Ów fragment *Ewangelii Mateusza* jest nazywany *naszą deklaracją misyjną* i był natchnieniem dla wszelkiego rodzaju misji i projektów ewangelizacyjnych. Chrześcijaństwo — inspirowani przez te słowa — udawali się w różne zakątki całego świata, czasami ponosząc ogromne ofiary, aby głosić ewangelię.

Co Jezus mówi w swoim wielkim ewangelizacyjnym zleceniu? Nakazuje czynić ludzi uczniami, chrzczyć ich i uczyć „przestrzegać wszystkiego, co wam przykazałem” (Mt 28,20). Jak już zauważyliśmy, to, co Jezus nam nakazał, ma bardzo wiele wspólnego z troską o potrzebujących, cierpiących i tych, którzy nie są w stanie sami zatroszczyć się o siebie. Powinniśmy pamiętać, że takie polecenie nie było dla apostołów czymś nowym, czymś, czego wcześniej nie słyszeli i czego nie widzieli, ale raczej kontynuacją misji Jezusa, której byli świadkami i uczestnikami. Tak więc ten przejaw nauczania Jezusa można wyraźnie ujrzeć w życiu Kościoła wczesnochrześcijańskiego jako wypełnienie wielkiego ewangelizacyjnego zlecenia.

Po wniebowstąpieniu Jezusa i wylaniu Ducha Świętego w dniu Pięćdziesiątnicy grupa wierzących szybko powiększała się i stworzyła załóżek Kościoła wczesnochrześcijańskiego, nowego rodzaju społeczność wyznawców Jezusa kierowaną początkowo przez Jego pierwszych uczniów. Ale ta nowa społeczność nie powstała sama z siebie. Została zbudowana na nauczaniu i służbie Jezusa, a czerpała z długiej historii pism *Starego Testamentu* i hebrajskich proroków.

Przeczytaj Dz 2,42-47; 4,32-37. Co uznajesz jako kluczowe elementy w tych opisach społeczności Kościoła wczesnochrześcijańskiego?

Choć wydaje się, że Izraelici nigdy nie zrealizowali planu dotyczącego sprawiedliwego i szczodrego społeczeństwa, to jednak społeczność Kościoła wczesnochrześcijańskiego potraktowała poważnie biblijny nakaz: „Bo oczywiście nie będzie u ciebie ubogiego” (Pwt 15,4). Jednym z praktycznych wyrazów wiary chrześcijan było dzielenie się przez nich środkami materialnymi — w tym nawet sprzedawanie majątków ziemskich i przekazywanie środków finansowych do wspólnej kasy (zob. Dz 4,34-5,2) w celu zaspokajania potrzeb współwierzących i niesienia pomocy potrzebującym poza Kościołem, zwłaszcza przez służbę uzdrawiania (zob. Dz 3,1-11; 5,12-16).

Jednak społeczność ta w żadnym razie nie była utopijną wspólnotą. W miarę wzrostu liczebnego narastały napięcia w związku z podziałem środków, w tym szczególnie przy rozdziale żywności wśród wdów (zob. Dz 6,1). Apostołowie, którzy byli naturalnymi przywódcami chrześcijańskiej grupy, pragnęli poświęcić się całkowicie głoszeniu ewangelii. Aby uporać się z zaistniałą sytuacją, musieli dokonać pewnej reorganizacji wspólnoty.

Tak więc wyznaczono siedmiu diakonów, których zadaniem było kierowanie praktycznymi sprawami społeczności zborowej. Przepuszczalnie było to pierwsze wyodrębnienie pewnej grupy z różnych służb i zdolności niezbędnych w zborze. Jednocześnie sytuacja ta wskazywała na znaczenie praktycznej służby w życiu i działalności zboru. „Te same zasady pobożności i sprawiedliwości, jakimi mieli się kierować przywódcy ludu Bożego w czasach Mojżesza i Dawida, obowiązywały także tych, którym powierzono nadzór nad nowo zorganizowanym Kościołem Bożym ery ewangelii”¹.

Spróbuj sobie wyobrazić społeczność pierwszych chrześcijan. Jak możemy naśladować zasady, według których funkcjonowała ta społeczność?

¹ Ellen G. White, *Krzyż i miecz*, Warszawa 2018, wyd. II, s. 56.

Gdy Kościół zgodnie z zapowiedzią Jezusa zaczął się rozrastać i rozprzestrzeniać „w Jerozolimie i w całej Judei, i w Samarii, i aż po krańce ziemi” (Dz 1,8), nowi wierzący przyjmowali wiarę i przejmowali służbę Jezusa. Wśród nich była Tabita z Joppy. Poważnie potraktowała pouczenie Jezusa, że gdy przyodziewa się nagich, pełni się służbę dla Niego samego (zob. Mt 25,38.40).

Przeczytaj o Tabicie i jej dokonaniach w Dz 9,36. Jak twoje życie i twoja działalność zostałyby opisane w ramach takiego wersetu? Jak chciałbyś zostać opisany?

Wydaje się, że Tabita pełniła taką służbę, iż jej status uczennicy (zob. Dz 9,36), jak również jej wierność, energiczność i skuteczność w działaniu dla dobra bliźnich spotykały się z uznaniem w jej mieście i okolicy.

Piotr był właśnie z wizytą w Lyddzie, sąsiednim mieście, gdy posłańcy z Joppy donieśli mu, że Tabita zmarła. Wezwali więc apostoła, by niezwłocznie tam przybył (zob. Dz 9,37-41). Po przybyciu do Joppy Piotr spotkał wielu z tych ubogich ludzi, którym Tabita pomogła. Ludzie ci pokazali mu ubrania uszyte przez nią i opowiedzieli, jak pomagała im i innym ludziom.

To, że Piotr pomodlił się o wskrzeszenie Tabity i Bóg przywrócił ją do grona żyjących, nie gwarantuje, że tak będzie z każdym, kto poświęcił swoje życie niesieniu pomocy dla bliźnich. Przecież Tabita zmarła w wyniku choroby, a Szczepan, jeden z pierwszych diakonów powołanych do służby na rzecz potrzebujących w Kościele, stał się ostatecznie pierwszym męczennikiem (zob. Dz 7,54-60). Życie chrześcijańskie nie jest łatwą ścieżką — czasami może być bardzo trudne.

Jednak w tym przypadku Bóg posłużył się poznaniem Jego miłości i mocy zarówno w życiu Tabity, jak i w jej śmierci, by wywrzeć silny wpływ na mieszkańców Joppy: „I rozniosło się to po całej Joppie, i wielu uwierzyło w Pana” (Dz 9,42).

Gdybyś umarł, czy ludziom brakowałoby twojej pomocy, tak jak to się stało w przypadku Tabity, która była wspomniana i opłakiwana przez wielu? Jak możesz lepiej pomagać ludziom? Jakie praktyczne umiejętności — jak na przykład umiejętność szycia, którą posiadała Tabita — możesz wykorzystywać w służbie dla dobra bliźnich?

Po nawróceniu apostoł Paweł podjął misję głoszenia ewangelii w świecie pogańskim. Powodzenie tej misji dane przez Boga wzbudziło szereg ważnych pytań dotyczących powiązania między izraelskimi korzeniami chrześcijańskiej wiary a nowymi wyznawcami Jezusa pochodzącymi z pogan. W Jerozolimie spotkali się więc przywódcy chrześcijańscy żydowskiego i pogańskiego pochodzenia, by omówić tę złożoną sprawę i szukać Bożych wskazówek pozwalających rozwiązać istniejące problemy. Zgromadzenie i jego wynik zostały opisane w 15. rozdziale *Dziejów Apostolskich*.

Jednak w swojej wzmiance dotyczącej zjazdu Kościoła w Jerozolimie, a zapisanej w 2. rozdziale *Listu do Galatów*, Paweł dodaje ważny element do instrukcji otrzymanych podczas obrad owego soboru, dotyczących kontynuowania działalności dobroczynnej wśród pogan: „Mieliśmy tylko pamiętać o ubogich, czym się też gorliwie zająłem i co starałem się wykonać” (Ga 2,10).

Paweł kontynuował tę pracę osobiście (zob. np. Dz 20,35) do końca swojej działalności. Podobnie jak to było z pierwszymi chrześcijanami w Jerozolimie, Paweł także szerzył wizję chrześcijańskiej społeczności obejmującej wszystkich współwierzących.

Przeczytaj 2 Kor 8,7-15. Jak Paweł połączył głoszenie ewangelii z działalnością dobroczynną?

Paweł czerpał także ze starotestamentowych wskazówek, by zachęcać wierzących do szczodrości i troski o współwierzących, którzy znaleźli się w trudnej sytuacji. Zacytował między innymi przykład łaskawego zaopatrzenia Izraelitów w mannę na pustyni jako wzorzec ofiarności i dzielenia się w społeczności kościelnej (zob. 2 Kor 8,15). Zacytował także fragment Ps 112,9: „Szczodrze rozdaje, udziela ubogim, sprawiedliwość jego trwa na wieki” (2 Kor 9,9).

Paweł wzywał swoich czytelników do świadomej dobroczynności (regularnego odkładania części dochodów, aby mieli co ofiarować podczas wizyty Tytusa w ich zborze) oraz zbierania darów w celu przekazania ich potrzebującym chrześcijanom w Jerozolimie. Posłużył się przykładem jednego zboru, by zachęcić inne zbory do podobnej szczodrości. Napisał: „Doznawszy dobrodziejstwa tej służby, chwalić będą Boga za to, że podporządkowujecie się wyznawanej przez siebie ewangelii Chrystusowej i za szczerą wspólnotę z nimi i ze wszystkimi” (2 Kor 9,13).

Jakimi priorytetami powinniśmy się kierować w składaniu ofiar pieniężnych, jeśli nie jesteśmy w stanie łożyć na każdą sprawę czy potrzebę, jakie są nam przedstawiane?

List do Rzymian jest znany przede wszystkim jako głęboka analiza wielkiej nauki o zbawieniu przez wiarę dzięki ofercie Chrystusa. Ale po jedenaście rozdziałach tej nauki w owym liście następuje zwrot. Paweł przedstawia praktyczne wskazówki dotyczące dobrego życia i kochania na podstawie łaski oraz miłości Bożej objawionej w Jezusie i ewangelii: „Wzywam was tedy, bracia, przez miłosierdzie Boże, abyście składali ciała swoje jako ofiarę żywą, świętą, miłą Bogu, bo taka winna być duchowa służba wasza” (Rz 12,1). Paweł stwierdza zatem, jak mamy żyć dzięki temu, co Bóg uczynił dla nas w Jezusie.

Przeczytaj i podsumuj własnymi słowami 12. rozdział *Listu do Rzymian*, zwracając szczególną uwagę na pouczenia dotyczące miłowania bliźnich i troski o nich, w tym szczególnie o potrzebujących.

W pewnym sensie 12. rozdział *Listu do Rzymian* stanowi podsumowanie wielu tematów, które Paweł szczegółowo przedstawił w innych listach. Paweł mówi tu o różnych rolach w Kościele, w tym o usługiwaniu i wspieraniu innych oraz o szczerzej ofiarności (zob. Rz 12,3-8). Nie tylko należy to czynić, ale należy to czynić dobrze, z entuzjazmem i — ponad wszystko — miłością (zob. Rz 12,9-11).

Paweł w praktyczny sposób przedstawia, jakie jest tego rodzaju życie. Wzywa współwierzących, by byli cierpliwi w trudnościach i prześladowaniu, troszczyli się o potrzebujących, czynili pokój, kiedykolwiek i gdziekolwiek to możliwe, oraz — jak zauważyliśmy wcześniej — odpowiadali uprzejmością i dobrocią na zło i niesprawiedliwość, pokonując w ten sposób zło dobrem (zob. Rz 12,20-21).

W tym rozdziale opisano, co znaczy prowadzić nowe życie, służąc Bogu indywidualnie i we wspólnocie wierzących. Paweł napisał do tych, którzy uwierzyli i poszli za Jezusem, że ich życie, priorytety i działania powinny ulec zmianie ze względu na ich wiarę w to, czego Jezus dokonał dla nich przez swoją śmierć na krzyżu, dając im nadzieję życia wiecznego. Choć żyli w pełnym przemocy i okrucieństwa społeczeństwie w sercu Cesarstwa Rzymskiego, Paweł wezwał ich, by mimo to prowadzili życie według innych zasad: „A nie upodabniajcie się do tego świata, ale się przemieńcie przez odnowienie umysłu swego” (Rz 12,2).

Jakie postawy i praktyki przyjęte w twoim społeczeństwie musisz odrzucić, by żyć dobrze i miłować bliźnich jako wyznawca Jezusa?

Tradycja wczesnochrześcijańska sugeruje, że Jakub, przyrodni brat Jezusa, został przywódcą pierwszego zboru w Jerozolimie i to on pełnił rolę przewodniczącego Kościoła podczas obrad soboru w Jerozolimie (zob. 15. rozdział *Dziejów Apostolskich* oraz 1. i 2. rozdział *Listu do Galatów*). Jeśli tak, to prawdopodobnie właśnie on jest autorem biblijnego *Listu Jakuba*.

W okresie wczesnochrześcijańskim imię Jakub było bardzo popularne, ale najprawdopodobniej to właśnie ów Jakub był nazywany Sprawiedliwym, co sugeruje, że był mądrym przywódcą kładącym nacisk na właściwe traktowanie bliźnich oraz troszczącym się o słabych i lekceważonych. List noszący jego imię bywa nazywany *Księgą Przysłów Nowego Testamentu*, koncentruje się bowiem na praktycznej pobożności i mądrym życiu wyznawców Boga.

Autor *Listu Jakuba* starał się przypomnieć chrześcijanom, że powinni być „wykonawcami Słowa, a nie tylko słuchaczami, oszukującymi samych siebie” (Jk 1,22), oraz że autentyczna pobożność, która ma prawdziwą i trwałą wartość w oczach Boga, polega na troszczeniu się o potrzebujących i uciskanych oraz na przeciwstawianiu się wpływowi zepsucia panującego w społeczeństwie (zob. Jk 1,27).

Przeczytaj Jk 2,1-9; 5,1-5. Jak postawa Jakuba wobec bogaczy różni się od postawy dominującej w społeczeństwie? Co mówi on o tym, jak należy traktować bogatych i biednych w społeczności zborowej?

Jakub twierdzi, że samo życzenie dobra bliźnim — a nawet życzenie im Bogo- błego błogosławieństwa — nie zda się na wiele, jeśli owi bliźni cierpią z zima- na i głodu. Dostarczenie pokarmu i odzienia będzie znacznie bardziej warto- ściowe niż wyrażenie troski i współczucia oraz złożenie dobrych życzeń (zob. Jk 2,14-16). Jakub posługuje się przykładem współdziałania wiary i uczynków w kontekście naszej więzi z Bogiem. Powtarza również (zob. Jk 2,8), że Jezus uczył, by miłować bliźniego jak samego siebie, i wskazywał, jak przestrzegać tego przykazania w praktyce. To przykazanie nakazuje służyć Bogu i bliźnim nie po to, by zapracować na zbawienie, ale by żyć zgodnie z prawdziwą wiarą.

Dlaczego tak łatwo, choćby podświadomie, faworyzujemy czy obdarzamy przywilejami bogatych zamiast biednych?

DO DALSZEGO STUDIUM

„Zbawiciel oddał swe bezcenne życie, aby ustanowić Kościół zdolny troszczyć się o nieszczęśliwe i wystawione na działanie pokus dusze. Wspólnota wiernych może składać się z ludzi ubogich, niewykształconych i nieznanych, lecz w Chrystusie mogą oni wykonywać pracę w domu, wśród sąsiadów, w zborze, a nawet w innych regionach, a jej rezultaty będą tak dalekosiężne, jak sama wieczność”¹.

„Nieegoistyczna szczodrość była w Kościele wczesnochrześcijańskim źródłem radości, gdyż wierzący wiedzieli, że ich starania pomagały głosić poselstwo ewangelii tym, którzy pozostawali jeszcze w ciemności. Ich dobroczynność świadczyła o tym, że nie przyjęli łaski Bożej na darmo. Cóż mogło sprawić taką szczodrość, jeśli nie uświęcenie przez Ducha? W oczach wierzących i niewierzących był to cud łaski”².

PYTANIA DO DYSKUSJI

1. Jak twoja społeczność zborowa może się bardziej upodobnić do tej opisaney w pierwszych rozdziałach *Dziejów Apostolskich*? Jakie praktyczne kroki może podjąć kierownictwo zboru, by zachęcić członków do zmierzania w tym kierunku?

2. Ogólnoświatowy Kościół Adwentystów Dnia Siódmego stosuje pewne zasady omówione w lekcji tego tygodnia, przekazując dziesięciny i dary do różnych części Kościoła w różnych regionach świata. Jakie są dobrodziejstwa tego ogólnoświatowego systemu podziału zasobów finansowych?

3. Czy biblijne pouczenia dotyczące sposobu życia, jak te zebrane w 12. rozdziale *Listu do Rzymian*, są realistyczne i praktyczne, to jest, czy działają w prawdziwym świecie? A może są jedynie wyidealizowanym obrazem odreálnionych świętych z kościelnych witraży?

4. W Jk 5,1-5 użyte są mocne słowa nawiązujące do surowych ostrzeżeń udzielanych przez starotestamentowych proroków. Dlaczego takie słowa są stosowne i niezbędne?

PODSUMOWANIE

Pobudzeni zleceniem Jezusa i mocą Ducha Świętego apostołowie i pierwsi chrześcijanie wyruszyli, by głosić przesłanie i pełnić misję Zbawiciela tak wszechstronnie, jak to jest możliwe. Czerpiąc z nauki Jezusa i pism starotestamentowych, Kościół wczesnochrześcijański stał się nowego rodzaju społecznością dzielącą się z potrzebującymi zarówno w Kościele, jak i poza nim. Przez przykład i naukę zapisaną w listach kierowanych do zborów przywódcy wczesnochrześcijańscy wzywali współwierzących do życia w wierności Bogu i do pomagania bliźnim znajdującym się w potrzebie.

¹ Ellen G. White, *Życie Jezusa*, Warszawa 2018, wyd. XVI, s. 476.

² Taż, *Krzyż i miecz*, Warszawa 2018, wyd. II, s. 195. Przeczytaj także rozdział *Na tym polega prawdziwa religijność* oraz *Tabita — jej służba i wpływ*, w: taż, *Służba dobroczynna*, Warszawa 2015, s. 32-37.57-58; rozdział *Szczodry zbor*, w: taż, *Krzyż i miecz*, s. 190-195.

DARY NA ZWIĄZEK HARCERSTWA ADWENTYSTYCZNEGO „PATHFINDER”

III kwartał 2019 roku • Zbiórka darów 7 września 2019 roku • Projekt polski

Celowo stworzeni

Związek Harcerstwa Adventystycznego „Pathfinder” istnieje w Polsce od 30 lat i zrzesza prawie 500 osób w różnym wieku. Od samego początku jesteśmy częścią Kościoła, wspierając go w działaniach na rzecz dzieci i młodzieży, w ewangelizacji, służbie i wychowaniu.

W ostatnim roku jedną z naszych inicjatyw był *Banana Projekt* — razem z wami zbieraliśmy fundusze dla dzieci potrzebujących pomocy w Bangladeszu.

Oprócz tego aktywnie włączamy się w projekty realizowane w innych działach Kościoła, organizujemy festyny rodzinne (Bielsk Podlaski, Jadów), a także kształtujemy wśród młodzieży umiejętności przywódcze i gotowość do służby w Kościele poprzez działalność drużyn oraz różne wydarzenia (zimowiska, biwaki, zjazdy, obozy itp.). Jednym z naszych wyzwań jest wspieranie i wzmacnianie więzi w rodzinach. Odpowiadając na to wyzwanie, w tym roku po raz pierwszy zorganizowaliśmy obóz rodzinno-zuchowy. Kolejnym krokiem będzie wspieranie rodzin poprzez działalność lokalną drużyn harcerskich. Innym wyzwaniem, jakie stoi przed nami, jest aktywizacja i integracja młodzieży w wieku 16-25 lat. Powołując grupy zainteresowań, chcemy, aby Kościół był dla nich miejscem atrakcyjnym i przyjaznym.

Wszystkie nasze projekty chcemy realizować z waszym udziałem i Bożym wsparciem. Zebrane dary zostaną przeznaczone na realizację wskazanych powyżej celów oraz wsparcie ciekawych projektów lokalnych drużyn harcerskich.

Jak złożyć dary?

1. Dary zostaną zebrane podczas drugiej części nabożeństwa. Należy w tym celu przygotować koperty lub zebrać dary w przeznaczonym do tego celu koszyku.
2. Dar na Związek Harcerstwa Adventystycznego „Pathfinder” można również przekazać bezpośrednio na konto bankowe Zarządu Kościoła: **84 1750 0012 0000 0000 3024 9496**, z dopiskiem: **Dary na ZHA „Pathfinder”**.